

# РЕШЕНИЕ

№ 23762

гр. София, 10.07.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в**  
публично заседание на 22.04.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Людмила Коева**

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **572** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.  
Образувано е по жалба на И. П. С., [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв.К. К., с адрес за кореспонденция в [населено място],[жк], [улица], ет.1, офис 19, срещу Решение №2153-21-233/11.12.2023 г. на Директора на ТП на НОИ-С. град, с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/292 от 29.09.2023 г. на Ръководител „ПО“ при ТП на НОИ-С. град. В жалбата се твърди, че оспореният административен акт е незаконосъобразен, издаден при съществени нарушения на административнопроизводствени правила и противоречие с материалноправни разпоредби. Излага аргументи, че Разпореждане №[ЕГН]/292 от 29.09.2023 г., с което е отменено разпореждане № [ЕГН]/01.06.2012 г. за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ на жалбоподателя, е издадено от некомпетентен орган, както и че липсва правно и фактическо основание за издаването му. Посочва, че вече постановено и влязло в сила, разпореждане № [ЕГН]/01.06.2012 г. е придобило стабилитет и е преклудирало правомощието на административния орган да въздейства върху разрешения по вече приключило производство въпрос. Моли съда да отмени оспореното решение на административния орган и потвърденото с него разпореждане.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. К., която поддържа жалбата. Претендира присъждане на сторените по делото разноски. Допълнителни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът - Директорът на ТП на НОИ-С. град, чрез процесуалния си представител юрк. П., оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско

възнаграждение. Излага допълнително становище по съществото на спора в писмени бележки. СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град, като взе предвид становищата на страните и след преценка на събраните по делото доказателства, в съответствие с изискванията на чл.168 от АПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Със Заявление № 20403/27.02.2012 г. И. П. С. е поискал да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по § 4 от ПЗР на КСО. В образуваното пенсионно производство по представените от лицето документи е зачетен осигурителен стаж 04 месеца и 23 дни от първа категория труд, 14 години, 08 месеца и 13 дни от втора и 15 години, 09 месеца и 08 дни от трета. Предвид установената липса на изискуемия с § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО сбор от зачетения осигурителен стаж и възрастта на лицето - 100, с Разпореждане № [ЕГН]/2 от 10.04.2012 г. е постановен отказ за отпускане на исканата пенсия.

На 22.05.2012 г. И. С. е подал ново Заявление № МП-45217/22.05.2012 г., с което отново е поискал лична пенсия за ОСВ, като по представените от същия документи е зачетен осигурителен стаж 04 месеца и 23 дни от първа категория труд, 15 години и 05 дни от втора и 19 години, 02 месеца и 08 дни от трета. Предвид вече изпълнените условия на § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО, с Разпореждане № [ЕГН]/01.06.2012 г. исканата пенсия е отпусната от 01.05.2012 г. и впоследствие е преизчислявана и осъвременявана.

Във връзка с доклад за зачетен осигурителен стаж на И. С., представен като доказателство по адм. д. № 1404/2023 г. по описа на АССГ, по което жалбоподателят е бил свидетел, административният орган е сезиран, че докладът „съдържа неверни данни”, тъй като И. П. С. „считано от 18.08.1986 г. до 01.02.1995 г. бил работил в предприятие „Б. 96”, каквото предприятие тогава изобщо не е съществувало. Търговското дружество е учредено през 1996 г. и самата страна е представила документа за това обстоятелство /Протокол от с.з. на 20.06.2023 г. по адм. д. № 1404/2023 г. на АССГ/. За изясняване на случая, с писмо от 22.06.2023 г. С. е уведомен, че следва да представи всички документи, въз основа на които е отпусната пенсията му. Видно от известие за доставяне, писмото е връчено на 27.06.2023 г., но в указания в същото 14-дневен срок изисканите документи не са представени пред пенсионния орган.

Съгласно протокол от 25.07.2023 г., в телефонен разговор жалбоподателят лично отново е уведомен, че следва да представи документите си за осигурителен стаж и осигурителен доход, но отново не ги е депозирал в указания му срок. В тази връзка, пенсионният орган е изключил стажа за периода от 18.08.1986 г. до 01.01.1995 г. удостоверен с образец УП-3, издаден от „Бусер 96” ООД, като е обосновал извод, че дружеството не е съществувало към този период. С оглед обстоятелството, че с намаляването на зачетения стаж И. П. С. няма право на пенсия за ОСВ, с обжалваното Разпореждане № [ЕГН]/292 от 29.09.2023 г. е отменено разпореждането от 01.06.2012 г., с което е отпусната пенсията, и е разпореден отказ да бъде отпусната лична пенсия за ОСВ на жалбоподателя.

На 25.10.2023 г. С. е подал жалба с вх. № 1012-21-1063/25.10.2023 г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/292 от 29.09.2023 г. на ръководител по ПО, с което е отменено разпореждане № [ЕГН]/01.06.2012 г. за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ на жалбоподателя и е постановен отказ да бъде му отпусната такава пенсия.

Във връзка с обжалване на разпореждането с приложено към жалбата копие само на трудова книжка, но не и на издадения от „Бусер 96” ООД образец УП-3, по който е зачетен стажът, с писмо от 03.11.2023 г. жалбоподателят и неговия адвокат са уведомени, че трудовата книжка следва да бъде представена в оригинал. Оригиналят на трудовата книжка е депозиран в ТП на НОИ С. - град с вх. № 1012-21-1063#2 на 21.11.2023 г., но не е депозирано образец УП-3 във

връзка със стажа в „Бусер 96“ ООД.

С Решение №2153-21-233/11.12.2023 г. Директора на ТП на НОИ-С. град е оставил жалбата без уважение, като неоснователна. За да постанови оспорения административен акт, АО е обосновал следните изводи: 1) – не зачита трудов стаж на И. С. за периода от 18.08.1986 г. до 01.01.1995 г. в „Бусер 96“ ООД, предвид обстоятелството, че дружеството е създадено през 1996 г., и 2) - приема, че трудовата книжка е нередовна и в частта ѝ, касаеща Чугунолеярнен комбинат (ЧЛК) И., както и че И. П. С. е заемал длъжността „заместник - директор“ от 01.10.1984 г., а не от 01.07.1985 г.

По делото е приета като част от доказателствата Трудова книжка № 864, издадена на 28.05.1979 г. от ЧЛЗ И.. В хода на съдебното производство от ответника е оспорена верността на записите относно положения труд от жалбоподателя в представената трудова книжка по реда на чл.193 ГПК, а именно в частта ѝ: 1. стр.10-14 с вписан стаж в ЧЛК И.; и 2. стр 14-17 с вписан стаж, приключен от „Бусер - София“ ООД.

Трудовата книжка е официален свидетелстващ документ, който се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила, доколкото и когато е издаден от длъжностно лице, снабдено с държавна удостоверителна власт, в кръга на удостоверителната компетентност на издателя му, при издаването на документа органът е спазил предвиденото от закона удостоверително производство (ред и форма). Това производство е гаранция за съответствието между удостоверителното изявление и действителността, неговото нарушаване прави удостоверителното изявление недействително. По повод на оспорването, съдът с протоколно определение от 25.06.2024 г. е открил производство по чл. 193 от ГПК по оспорване на верността на удостоверителните изявления. На основание чл. 194 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК съдът извършва проверка на истинността на оспорените документи чрез сравняване с други безспорни документи, чрез разпит на свидетели или чрез вещи лица. Съдът приема, че ответникът, чиято е била доказателствената тежест да установи неистинността на обсъжданите документи, е провел успешно пълно и главно доказване. Недостатъците на трудовата книжка са от такова естество, че да правят сигурен изводът за неистинност на удостоверителните изявления. Предвид тези констатации и на основание чл.194, ал.3 от ГПК, съдът приема, че по делото се доказва, че Трудова книжка № 864, издадена на 28.05.1979 г. от ЧЛЗ И. не отразява вярно посочените по-горе обстоятелства за трудовия стаж на жалбоподателя и представлява неистински документ, поради което оспорването ѝ следва да бъде признато за доказано.

По делото е разпитан един свидетел, относно естеството на полагания труд от жалбоподателя в периода 1986 г. - 1991 г. в завод “Б.“. Същият обаче не удостовери по време на съдебното заседание с писмен документ, че е работил в същото предприятие за процесния период, поради което съдът не ги кредитира като годно доказателство по делото за доказване на естеството на положения от С. труд. От друга страна, свидетелските показания касаят периода 1986 г. - 1991 г., поради което са неотносими към останалата част от претендираното време - от 1991 г. до 1995 г.

По молба на жалбоподателя е назначена и приета СИЕ. Ответната страна възразява срещу отговора на въпрос №2, при който вещото лице е приело, че длъжността „заместник – директор по техническите въпроси“ отговаря на втора категория труд.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законния срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да оспори процесното решение, което представлява подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от

компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КСО пред ръководителя на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт се подават жалби срещу разпореждания за отказ или за неправилно определяне или изменение и спиране на пенсиите, добавките и компенсациите към тях. Съгласно ал. 3 на посочената разпоредба, ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С решението ръководителят на териториалното поделение на Националния осигурителен институт решава въпроса по същество или отменя разпореждането и връща преписката за ново разглеждане от компетентния административен орган, когато не са изяснени всички обстоятелства, отнасящи се до издаване на разпореждането. Ето защо, настоящият състав приема, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, като е спазено изискването за форма и съдържание на чл. 59 от АПК и чл. 175 от КСО. Изложени са в достатъчна степен мотиви, от които да може да се направи извод, защо жалбата е приета за неоснователна. Посочени са фактическите и правни основания за издаването му. При издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствени правила. Същото не страда от пороци, водещи до неговата нищожност. Потвърденото с оспореното решение Разпореждане № [ЕГН]/292 от 29.09.2023 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С.-град, също е издадено от компетентен орган, съгласно приетата в съдебното производство Заповед № 1015-21-247/04.12.2018г. на подуправителя на НОИ. В хода на административното производство не са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществените, обуславящи отмяната на оспорения акт, последният е постановен при точно прилагане на материалноправните разпоредби и в съответствие с целта на закона.

Във връзка с твърдяното в жалбата, че постановеното Разпореждане № [ЕГН]/01.06.2012 г. е придобило стабилитет и е преклудирало правомощието на административния орган да въздейства върху разрешения по вече приключило производство въпрос, съдът счита същото за неправилно и неоснователно. В чл. 12, ал. 1, т. 4 от НПОС законодателят е регламентирал, че органът, издал разпореждането за отпускане, изменение, осъвременяване, спиране, възобновяване, прекратяване или възстановяване на пенсиите и добавките към тях, както и за възстановяване на неоснователно изплатени суми за пенсии, може да го поправя, изменя или отменя в хипотезите на чл. 99 от КСО. Последната разпоредба в ал. 1, т. 2, б. „г“ урежда случая на неправилно отпуснатата пенсия, какъвто АО сочи, че е и настоящият. По силата на чл. 12, ал. 2 от НПОС за извършените поправки и изменения се издава разпореждане по чл. 98, ал. 1 и 2 от КСО.

Неоснователно е и възражението на процесуалния представител на жалбоподателя, че същият не е бил уведомен за образуваното административно производство. Видно от доказателствата по делото, С. е уведомен два пъти – с писмо, връчено на 27.06.2023 г. на живущ на адреса, и в личен телефонен разговор от 25.07.2023 г.

Оспореното решение съдържа всички реквизити от формална страна, предвидени в чл. 59 от АПК. То съдържа указания за органа, който го издава, за наименованието на акта, както и за това в какъв срок и пред кой орган може да се обжалва. Изрично е посочен адресатът на акта. Същият е датиран и носи подписа на лицето, което го издава с означение на длъжността му. В съответствие с чл. 59, ал. 2, т. 5 от АПК решението има ясна разпоредителна част, която съдържа волеизявлението на административния орган и са определени правата и задълженията, които актът създава/засяга. Детайлно са изложени и фактическите основания за издаване на административния акт /чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК/. Посочени са и правните основания за издаване

на акта.

Безспорно от доказателствата по делото се установява, че на жалбоподателя с Разпореждане № [ЕГН]/01.06.2012 г. на длъжностно лице по КСО е отпусната пенсия лична пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ) от 01.05.2012 г., която впоследствие е преизчислявана и осъвременявана. С Разпореждане № [ЕГН]/292 от 29.09.2023 г. на ръководител по ПО, е отменено разпореждане от 01.06.2012 г. за ОСВ на жалбоподателя и е постановен отказ да бъде му отпусната такава пенсия.

Спорните въпроси по настоящото дело са: следва ли да се зачете по представените документи от И. С. трудов стаж в дружество „Бусер 96“ ООД за периода 18.08.1986 г. до 01.02.1995 г., както и дали стажът, придобит от жалбоподателя при упражняване на длъжността „заместник - директор“ в ЧЛК И. в периода от 01.10.1984 г. до 31.10.1985 г. и от 01.12.1985 г. до 28.02.1986 г. попада във втора категория труд, както е изчислена първоначално при определяне размера на отпусната му пенсия, или следва да се зачете от трета категория труд.

Относно придобития стаж за периода от 18.08.1986 г. до 01.01.1995 г. в „Бусер - София“ ЕООД: Стажът в „Бусер - София“ ЕООД е удостоверен с Трудова книжка № 864, издадена на 28.05.1979 г. от ЧЛЗ И., и с образец УП-3, издаден от „Бусер 96“ ООД, който жалбоподателят не е представил в административното производство, въпреки че образецът е бил изискан. Същият е представен по делото с молба от 13.08.2024 г. За част от архивните материали на „Бусер - София“ ЕООД – дружество, което през годините назад е съществувало под различни имена и правно-организационни форми, по делото има данни (писмо на ликвидатора и констативен протокол), че поради различни обстоятелства са загубени и при прекратяване на дружеството без правоприемство само част от архива е предаден на НОИ.

В рамките на съдебното производство съдът е изискал от ответника допълнителна информация, дали от страна на дружествата „Бусер-София“ ЕООД и ЧЛГ „И.“ са предадени на НОИ осигурителни и разплащателните ведомости, както и какви други документи са предадени (видно от констативен протокол от 15.05.2000 г. на ликвидатора на „Бусер-София“ ЕООД отделни месечни ведомости за заплати са открити в сграда на дружеството), има ли извършена справка за полагания труд от жалбоподателя в тях, като представи доказателства за извършената проверка в рамките на административното производство. В тази връзка от страна на пенсионния орган е представено писмо от 08.04.2024 г. от началник отдел „Осигурителен архив“ при Дирекция „Краткосрочни плащания и контрол“ при ТП на НОИ, видно от което ТП на НОИ – С. град съхранява ведомости за заплати на „Бусер“ ЕООД за периодите, както следва: 01.05.1978-30.06.1978 г.; 01.09.1979-31.12.1979 г.; 01.10.1981-31.12.1981 г.; 01.12.1989-31.12.1989 г.; 01.03.1993-30.04.1993 г.; и 01.09.1993-30.09.1993 г. От извършената проверка е установено, че И. П. С. не фигурира в наличната документация. За същия е издадено удостоверение УПИ – 13 с изх. №5526-21-1347/05.12.2023 г. за периода 01.01.1980 г. до 28.02.1986 г.

Във връзка с а.д.№1404/2023 г. по описа на АССГ е установено, че „Бусер 96“ ООД е учредено през 1996 г., не е правоприемник на държавното дружество „Б. С.“, което изключвало в дружеството да е придобит стаж в периода 18.08.1986 г. до 01.01.1995 г.

Както бе посочено в началото на съдебното решение при излагане на обстоятелствата по делото, във връзка с доклад за зачетен осигурителен стаж на И. С., представен като доказателство по адм. д. № 1404/2023 г. по описа на АССГ, по което жалбоподателят е бил свидетел, административният орган е сезиран, че докладът „съдържа неверни данни“, тъй като И. П. С. „считано от 18.08.1986 г. до 01.01.1995 г. бил работил в предприятие „Б. 96“, каквото предприятие тогава изобщо не е съществувало.

Жалбоподателят възразява срещу заключението на административния орган, като

излага аргументи, че винаги е твърдял, че в посочения период е работил единствено в завода „Бусер София“ ЕООД, независимо от наименованието и структурната му принадлежност през годините. Твърди, че за периода 18.08.1986 г. - 01.01.1995 г. трудовият му стаж е надлежно удостоверен в трудовата му книжка, находяща се по делото. Аргументира, че е налице правоприемство между дружествата „Бусер 96“ ООД и „Бусер София“ ЕООД.

Правоприемството е правно явление, при което определени субективни права и/или правни задължения, поотделно или в тяхна съвкупност, преминават от правната сфера на един субект в правната сфера на друг. Това е процес, при който едно лице поема отговорността за правата и задълженията, които преди това са принадлежали на друго лице. Може да включва прехвърляне на права, като например правото на собственост, правото на ползване, правото на вземане на пари, и други. Правоприемството предполага преобразуване на правната форма, като преобразуващото се дружество се прекратява без ликвидация, каквато в случая е налице.

Съгласно представеното по делото заверено копие на Заповед № РД-17-24 от 07.06.1991 г. на Министерството на индустрията, търговията и услугите, от 10.06.1991 г. се прекратява фирма „Металокерамика“ - С., като активите и пасивите ѝ към 31.03.1991 г., както и другите права и задължения, се поемат от новорегистрирани фирми, сред които е и държавна фирма „Б. С.". Според т. 3. на заповедта, трудовите договори на работниците и служителите, както и на генералния директор на фирмата и неговите заместници, трябва да се прекратят при условията на чл. 328, ал. 1 от КТ, като срокът на предизвестие по чл. 326, ал. 2 от КТ започва да тече от прекратяването на фирмата. Т. прекратяване в трудовата книжка на жалбоподателя не е отбелязано.

Със Заповед №РД-17-713/05.08.1991 г. на министъра на индустрията, търговията и услугите ДФ „Б. С." е преобразувана в „Бусер - София“ ЕООД и е вписана в Търговския регистър с Решение от 04.05.1992 г. по ф.д.№13380/1991 г. на СГС.

Държавно дружество „Б. – С.“ е обявено за приватизиране през 1995 г. със заповед на Министъра на промишлеността. Голяма част от дълготрайните материални активи се закупуват от пет работническо - мениджърски предприятия, сред които е и „Бусер 96“ ООД. С решение от 08.04.1996 г. на СГС по т.д.№14380/1991 г. „Бусер София“ ЕООД е обявено в ликвидация, а видно от приложеното по делото копие на Решение от 16.05.2001 г. на СГС, дружество „Бусер София“ ЕООД е заличено.

Съгласно представения по делото дружествен договор за учредяване на „Бусер 96“ ООД от 19.09.1996 г., дружеството е образувано от осем съдружници, участващи в дружествения капитал с определен дял, сред които е и жалбоподателя С..

По делото е приложена и справка от Агенцията за публични предприятия и контрол - Регистър за процеса на следприватизационен контрол, от която е видно, че „Бусер 96“ ООД е купило на 08.11.1996 г. обособена част от „Бусер- София“ ЕООД, а именно „Цех Леярен“, а на л.285 от делото е приложено и копие на Договор за покупко-продажба на обособена част „Цех Леярен“ от имуществото на „Бусер София“ЕООД от 08.11.1996 г. Съгласно договора „Бусер 96“ ООД, в качеството си на купувач, купува от държавното дружество обособена част „Цех Леярен“, включваща 22,53 % ид.ч. от парцел с обща площ от 42300 кв.м., описан в Акт за държавна собственост №11296/04.02.1988 г. В договора е посочена цената и начина на нейното заплащане, както и правата и задълженията на страните, които касаят единствено прехвърляне правото на собственост върху посоченото имущество. В договора не е вписано, че новоучреденото

дружество се явява правопреемник на част от държавната фирма Б.- С.“ ЕООД.

От изложеното до тук следва, че е налице единствено прехвърляне на собственост от едно дружество на друго, чрез договор за покупко-продажба, а не е налице правопреемство между двете дружества, както твърди жалбоподателя. Това изключва и възможността стажът за периода от 18.08.1986 г. до 01.01.1995 г. да бъде придобит в „Бусер 96“ ООД . Правилен е изводът на административният орган, че Трудова книжка № 864/28.05.1979 г. се явява нередовна в частта на вписан стаж в „Бусер - София“ ЕООД и неправилно, по данни от доклада за зачетения осигурителен стаж на жалбоподателя за този стаж е представен образец УП-3, издаден от „ Бусер 96“ ООД. В трудовата книжка относно обсъждания трудов стаж са налице и други несъответствия, като припокриване на периоди и несъответствие на печати, посочени от вещото лице на стр. 6 в приетата по делото СИЕ, които допълват твърденията на АО, че коментираният запис в трудовата книжка се явява нередовен, същата в тази си част е неистински документ по смисъла на чл. 193 от ГПК.

Образец УП-3 № 48/18.12.2008 г., издаден от „Бусер 96“ ООД, по който съгласно доклада от 23.05.2012 г., е зачетен стажът, също е нередовен документ- издаден е от „Бусер 96“ ООД, което дружество, както се посочи по-горе в решението, не се явява правопреемник на „Бусер - София“ ЕООД. С оглед липсата на правопреемство между двете дружества, същата изключва възможността Удостоверението за стаж в „Бусер - София“ ЕООД да бъде издадено от „Бусер 96“ ООД.

Относно положения стаж като „заместник - директор“ в ЧЛК И.:

С обжалваното решение директорът на ТП на НОИ С.– град е приел трудовата книжка на жалбоподателя за нередовна и в частта ѝ, касаеща ЧЛК И., както и че И. С. е заемал длъжността „заместник - директор“ от 01.10.1984 г., а не от 01.07.1985 г.

Съгласно чл. 347 от КТ трудовата книжка е официален удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника или служителя. Материалната доказателствена сила на официалния свидетелстващ документ обвързва пенсионния орган, досежно удостоверените в нея факти. Съгласно чл. 40. ал.1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/, Осигурителният стаж се установява с данните по чл.5, ал.4, т.1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец.

Ведомостите на ЧЛК - И. /„Чугунолеене“ АД - И./ са приети в ТП на НОИ С. – град по силата на Инструкция № 5 от 30.06.2005 г. за приемане и съхранение на ведомости за заплати и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правопреемник. Видно от образец УП-13 № 5526-21-1347/05.12.2023 г., издаден от ТП на НОИ С. - град и изготвен въз основа на приетите в НОИ ведомости на дружеството, жалбоподателят И. С. е заемал длъжност „заместник-директор“ от 01.10.1984 г. до 31.12.1984 г. и длъжност „заместник-директор ПВ/ТВ“ от 01.01.1985 г. до 28.02.1986 г. , с липсващи данни за м. ноември 1985 г. В трудовата книжка на стр. 12 периодът на посочената длъжност е от 01.07.1985 г. до 31.05.1986 г. В същото време в трудовата книжка на стр. 12 е вписана само длъжност „зам. директор по ТВ“ от 01.07.1985 г. до 31.05.1986 г., а за времето до 01.07.1985 г. - длъжност „н-к цех“, която се определя от втора категория труд. В трудовата книжка липсва длъжност „заместник-директор“.

От трайната практика на ВАС следва, че „Съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 от НПОС осигурителният стаж се установява с трудови, служебни и осигурителни книжки, с документ по утвърден образец, издаден от осигурителя и с данните по чл.5, ал.4 КСО, а

според ал.3 на същия член, документите по ал. 1 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Следователно първичният документ, в който се съдържат данните за осигурителния стаж на лицето, са изплащателните ведомости, а трудовите, служебни и осигурителни книжки са вторичен документ, който отразява вече направените записвания в изплащателните ведомости, и затова записванията в книжката (от посочения вид) трябва да съответстват на записванията в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости от една страна, а от друга - в трудовата, служебна или осигурителна книжка на лицето за един и същи период, меродавно е записването в изплащателните ведомости, а не обратното / Решение № 8216 от 25.06.2020 г. на ВАС по адм. д. № 8922/2019 г., Решение № 10760 от 10.07.2019 г. на ВАС по адм. д. № 106/2019 г./.

Предвид изложеното, съдът счита за правилен извода на административния орган, че трудовата книжка е нередовна и в частта ѝ, относно положения от жалбоподателя труд в ЧЛК И., както и че И. С. е заемал длъжността „заместник-директор“ от 01.10.1984 г., а не от 01.07.1985 г. Този извод засяга правото на пенсия по § 4 от ПЗР на КСО, тъй като дава отражение на категорията труд на зачетения стаж.

По делото е приложено писмо от зам.директора на „Чугунолеене“ АД И. от 25.01.2008 г., в което се посочва, че длъжността „зам. директор по техническите въпроси“ отговаря на длъжността „зам.н-к цех“ в „Л. производство“ на черни метали“, но няма приложено доказателство за това, а се сочат преобразуванията на Чугунолеярния комбинат – И.. По делото не се представиха никакви други документ в тази връзка, като например длъжностни характеристики и др., които да обосноват извода, че длъжността „заместник-директор по техническите въпроси“ съответства на длъжността „заместник-началник цех в леярското производство на черни метали“.

Съгласно разпоредбата на т.12 от Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране ПКТП /отм./, в обхвата стаж от втора категория труд са включени „Работници, инженери-технически работници до началник цех включително и от технологичния транспорт в леярското производство на черни метали, невключени в т.4а, б.“н“. Работници и инженери-технически работници до началник цех на смяна включително от горещо ковашко-пресово производство, радиално-ковашкия цех и ковашкото отделение на НИПКИТОКС при НПП“Бл.П.“-П.. Цех „Шитпотреба“ при НПП „Бл.П.“-П. – шлосер, оксигенист, ел.заварчик, ковач, технолог и началник на смяна.“

Стажът, придобит на длъжност „заместник-директор“, вкл. и по техническите въпроси, не попада в обхвата на т. 12 от ПКТП /отм./. Посочената длъжност - „заместник-директор“, като такава над длъжността „началник цех“, изключва стажът, придобит на нея, да бъде определен от втора категория труд. Длъжността „заместник-директор“ е извън персоналният обхват на разпоредбата, поради което при отпускане на пенсията периодът от 01.07.1985 г. до 31.05.1986 г., за който жалбоподателят е представил документ, че е заемал посочената длъжност, неправилно е определен от втора, вместо от трета категория труд.

В посочената по-горе т. 12 от ПКТП /отм./ лимитативно, без предвидено изключение, са изброени правоимащите по този ред, като в т. 67 от ПКТП /отм./ е предвидена правната възможност за причисляване към съответната категория на труд, независимо от това в кой отрасъл е придобит, но само при условията на стриктно доказване на същата вредност и тежест на труда, каквото доказване в случая липсва. Стажът на длъжност



„заместник-директор“ в ЧЛК И. следва да се зачете от трета категория труд.

С оглед на всичко изложено, съдът приема, че при преценката на стажа в „Бусер - София“ ЕООД и при определянето на категорията труд на длъжността „заместник-директор“ в ЧЛК И., решаващият орган е съобразил събраните по делото доказателства в тяхната цялост и е приложил относимите правни норми, постановявайки целесъобразен и законосъобразен административен акт и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

Съдът счита за необходимо да посочи, че жалбоподателят разполага с възможността да подаде последващо заявление за отпускане на пенсия, в рамките на което при представяне на годни да установят наличието на стаж документи и при проверка от страна на органите по пенсионно осигуряване, установяваща наличието на такъв, същият да може да се възползва от правото си на пенсиониране.

Съобразно изхода от спора и на основание чл.143, ал. 4 от АПК на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева, съобразно разпоредбите на чл.78, ал.8 от ГПК, чл.37 от ЗПП и чл.24 от НЗПП.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

#### **РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на И. П. С., [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв.К. К., срещу Решение №2153-21-233/11.12.2023 г. на Директора на ТП на НОИ-С. град, с което е потвърдено Разпореждане №[ЕГН]/292 от 29.09.2023 г. на Ръководител „ПО“ при ТП на НОИ-С. град.

**ПРИЗНАВА** за неистински документ – Трудова книжка № 864, издадена на 28.05.1979 г. от ЧЛЗ И. в частта ѝ досежно удостоверения трудов стаж за периодите 01.10.1984 – 31.10.1985 г. и от 01.12.1985 до 28.02.1986 г. - стр.10-14 с вписан стаж в ЧЛК И.; и периодите от 18.08.1986 г. до 01.01.1995 г. - стр 14-17 с вписан стаж, приключен от „Бусер - София“ ООД.

**ОСЪЖДА** И. П. С., [ЕГН], да заплати на ТП на НОИ С.-град сумата от 150 (сто и петдесет) лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.